םה.

עד שתחיה המכה תנן אלא דיהיב לה כולהו

בימי נערות נערות י"ב חדש מי איכא והא

יאמר שמואל אין בין נערות לבגרות אלא ו'

חדשים בלבד וכי תימא בציר מהכי הוא

דליכא הא מפי איכא הא בלבד קאמר אלא

דיהיב לה שתים בימי קטנות ושתים בימי

נערות הא בעא מיניה רב חיננא בר שלמיא

מרב הגיע זמנה לראות תחת בעלה מהו אמר

ליה יכל בעילות שאתה בועל אינן אלא

אחת והשאר משלימין לד' לילות אלא דיהיב

לה אחת בימי קטנות ושתים בימי נערות

ואחת בימי בגרות אי אמרת בשלמא בוגרת

בעלמא יהביגן לה מפי כי היכי דאהני קטנות

בימי נערות למבצר לה חדא אהני נמי נערות

לבגרות למבצר לה חדא אלא אי אמרת

בוגרת דעלמא לא יהבינן לה מפי לא ליתב

לה אלא בעילת מצוה ותו לא לעולם דיהיב

לה אחת בימי קמנות וג' בימי נערות מי

סברת כל תלתא ירחי חדא עונה כל תרי ירחי

חדא עונה מנימין סקסנאה הוה שקיל ואזיל לאתריה דשמואל סבר למעבד עובדא כוותיה

מסורת הש"ם

יא א מיי׳ פ״ב מהל׳ אישות

יב ב מיי׳ פ״ה מהל׳ איסורי ביאה הל' כב: יג ג מיי׳ פי״א מהל׳ מאכלות

מות' הרא"עו

לעולם דיהב לה אחת בימי קטנות וג' בימי נערות. וכדמסיק דתרתי ירחי הוה חד עונה וכגון שבעל ששה חדשים לפוי וערום רעילה ראשונה ואחת בסוף שני חדשים לנערות ואחת לסוף ד' חדשים לנערות ואחת לסוף נערות. ותימה ואמאי בו ממאי דהוה ס״ד רתלתא ירחי הוו חד עונה וג׳ באמצע נערות וד׳ בסוף נערות. ור"מ תירץ מדקאמר ד' לילות מתוך י"ב חדש משמע דכל הביאות היו מושל זו זו מזו. ואי ביאה שניה הויא בתחלת נערות א״כ לא היו ראשונה ושניה מופלגות זו מזו. דכל מה טופיגות זו מוז. דכל מה: שבעל בתוך ו' חדשים חשיב כלילה אחת ואפי' היה המעשה כך שלא בעל ראשונה בעילה בקטנות כשנשאה מ״מ כיוו בקטנות כשנשאה מי מיכיון דאפי' אי בעל כל ששה חדשים דקטנות הוו כמו לילה אחת בעי לאוקומי דאיכא הפלגה בין ביאת קטנות לביאה ראשונה דנערות: **מבר** למיעבד עובדא כוותיה דרב. ואע"ג דרב עצמו פסק לקמן בועל בעילה מצוה ופורש (או) יילמא לא שמיע ליה. א״נ מנימיז סבר לה כמתני' ובזה לא היה מקפיד שמואל. אבל במה שהיה רוצה לסמוך על מילתיה דרב מה שלא אמר מעולם על זה שלא אמו מעולם על זה:
שייך למימר לא יאונה
לצדיק כל און שלא יכשלו
בדבריו: העדשים פרש״י
גע עצמה. ולא נהירא לר״ת
דאר כ הו״ל למיתני ברישא רכולהו. אלא היינו עיגול של טיט שמניחין על הדפין שעל התפוח להכביד על הענבים ולסוחטן. וכן פי׳ בערוך בערך טלופחא. והוא ם דתנן בפ׳ המוכר את . הבית המוכר את בית הבד מכר את הים. ומפרש התם יאי יח וזלוחחא ולחי וווהוא צגול כעדשה נקרא טלופחא דעדשים מתרגמינן טלופחי'. ומה שנקרא ים. לפי שעל ידו נעצרים הענבים בגת ושופעין כים. ותדע לך דקתני התם המוכר את בית הבד מכר את הים

יאי ים היינו גת עצמה או

בד עצמה מאי איצטריך

. למיחוייה פשימא שמכרו:

ובי תימא בציר הוא דליכא הא מפי איכא. נמסכת קדושין (דף עט.) פרש"י דלא גרסי׳ ליה (בלבד) דבלאו בלבד נמי משמע לא פחות ולא יותר ס מיהו נראה דאי לאו בלבד מלינו לפרושי הכי אין שיעור הקטן שבין נערות לבגרות אלא ו' חדשים והוה משמע

שפיר דחיכה טפי: אלא דיהיב לה אחת בימי קמנות ושתים בימי נערות בו'. מדמסיק לקמן מי סברת דכל תלתא ירחי חדא עונה מכלל דכך היה סבור מתחלה וע"כ או הראשונה שבקטנות רחוקה מן השניה ו' חדשים והשחר ג' ג' חו הרביעית רחוקה ו' חדשים מהשלישית והשאר ג' ג' שאם לא כן לא היו מתוך י"ב חדש וא"כ כי מסיק תלתא בימי נערות וכל תרי ירחי חדא עונה לא היה לריך לשנות סדר העונות אלא כל תלתא ירחי חדא עונה הראשונה לפני הנערות והשניה בתחלת נערות והשלישית באמלע נערות ג' ירחים אחרים והרביעית בסוף נערות ויש לומר דניחא ליה להש"ם להשוות הפסקות הביאות זו מזו כמו שהוא יכול ואע"ג דביאת קטנות לריך שתהא ו' חדשים לפני נערות דחם לח כן לח היו י"ב חדש מ"מ נראה דלאו דוקא בשלה בעל חלה ו' חדשים לפני נערות דהא אפילו בעל כל ימי משך קטנות קאמר דאינו אלא בעילה אחת הילכך אי כל חדא תלתא ירחי תהיה השניה שבתחלת נערות סמוך לביאה אחרונה של קטנות מש"ה קאמר כל תרי ירחי חדא עונה השניה תהיה בקוף ב' חדשים של נערות רחוק מסוף קטנות והשלישית לסוף ד׳ חדשים והרביעית לפוף ו׳ חדשים וריחוקם שוה תרי תרי ירחי וכן כדקס"ד מעיקרא בכל תלתא ירחי חדא עונה היא שוה בזה הענין ג' חדשים לפני קטנות ונמשכות הביחות עד סוף קטנות דאינה אלא ביאה אחת ומשם לג' חדשים באמלע נערות

עד שתחיה המכה תנן. וד' לילות לקטנה מאי עבידתייהו: אינן אנה אחת. ושלש בעי למיתב לה לבד ב' דקטנות: אי אמרם בשלמה בוגרם בעלמא. שניסת לאחר שבגרה: אים לה טפי. מלילה אחת דאית לה ב' לילות מש"ה יהיב להך משבגרה לילה אחת שלמה

ואע"ג דנבעלה קודם לכן דכי היכי דאהני בעילות קטנות למבלר חדא מד' לילות הניתנות לנערה דהא אמרינן כל בעילות שבעל אינן אלא אחת הא לילה אחת מיהא מבלרי דתו לא יהבינן לה ד' אלא ג': אהני נמי בעילת נערות למבלר חדא. מלילות דבגרות ותו לא הלכך להך בוגרת שנבעלה קודם לכן יהבינן מיהא לילה אחת מהשתים: אלא אי אמרת בוגרת. לילה הראשון ותו לא אמאי יהיב לה (4) להך אחת בימי בגרות א"כ בעילות דקודם לכן מאי אהנו חדא בעילה הוא דבעי למיתב לה בימי בגרות ולא כל הלילה: וג' בימי נערות. וליכא הכא בגרות כלל. ודקשיא לך הא לא משכחת ג' עונות של ג' חדשים בימי נערות מי סברת כו': כוותיה דרב. בוגרת כל לילה הרחשון: לא יאונה כו'. שלא נכשל זה בדבריו: משנחקו שניו. זקנה: נחמעטו מוונוחיו. קשין לבא: גחיו. לשמן: הדפין. ליין: וכים כדיו. זהו הדלת שנותנין על הענבים: הלולבים. היינו חופיא אישקוב"א שמנקים בה את הגת: והעדשין. זו

דרב אפילו ראתה אמר לא פליג רב בין ראתה בין לא ראתה קדים שכיב באורחא היא הגת עלמה שהענבים נתונים שם: יאונה דרב ילא יאונה פקרי שמואל עליה דרב העקלים לצדיק כל און אמר רב חיננא בר שלמיא משמיה דרב כיון שנתקו שניו של אדם נתמעטו מזונותיו שנאמר 2גם (אנכי נתתי לך) נקיון שנים בכל עריכם וחוםר לחם בכל מקומותיכם: ראתה ועודה: תנו רבגן ראתה ועודה בבית אביה בית הלל אומרים כל הלילה שלה וגותנין לה עונה שלמה וכמה עונה שלמה פירש רבן שמעון בן גמליאל לילה וחצי יום ומי בעינן כולי האי ורמינהי ייהרי שהיו גתיו ובית בדיו ממאות ובקש לעשותן במהרה יכיצד הוא עושה הדפין והלולבין והעדשין מדיחן

העקלים ומשם לג׳ חדשים בסוף נערות ורביעית ג׳ חדשים בבגרות יאו ראשונה בסוף קטנות ושניה באמלע נערות ושלישית בסוף נערות ורביעית ג׳ חדשים בבגרות: מבך למעבד עובדא בוותיה דרב ואפילו ראתה. וא"ת והא אפילו אי לא הוה מפליג בין ראתה ללא ראתה מ"מ לא ה"ל למעבד כרב דהא מסקינן לקמן רב ושמואל דאמרי חרוייהו הלכה בועל בעילת מצוה ופורש וי"ל דאי לא עביד כהך דלקמן לא הוה

מקפיד שמואל דמ"מ הוה עביד כמחני׳ אבל בהך שהיה רולה לעשות מה שלא אמר רב מעולם בזה היה מקפיד שמואל: **הדפרן** והדולבים והעדשין. העדשין פ״ה זו היא הגת עלמה שהענבים נתונים בה ובס״פ בתרא דמסכת ע״ז _{ודף} עה.) קאמר בעו מיניה מר' אבהו הני גורגי דעובדי כוכבים מהו פרש"י וכן בערוך גורגי עקלים ופשיט ליה מהא מתני' דהדפין והלולבין וכו' דעקלים מנגבן ופרש"י התם דמדפשיט מהך מתני׳ ש"מ דעיקר היא הילכך סמכינן עלה למשרי גת בהדחה ולא סמכינן אברייתא דלעיל הגת והמחץ דקתני של עץ ושל אבן מנגבן והן טהורין וזהו תימה אי מייתי ההיא ברייתא דהדפין לגבי עקלין דליכא דפליג כי גבי שאר דברים דפליג אידך ברייתה עלה וליכה טעמה למסמך עליה ומיהו מטעם דבשל סופרים הלך אחר המיקל הוה מצי פסיק כוותיה ועוד דבתוספתא דטהרות גרסינן הדפין והלולבין והעדשין מנגבן והן טהורין ומיהו אומר ר"י דאפי" אי גרסינן מדיחן כגירסת הספרים ל"ק לברייתא דלעיל דעדשין לאו גת עלמה הוא אלא עיגול של טיט שמכביד על ענדים שבגת לדורכן וכן פי׳ בערוך בערך טלפח והוא ים דאמר בפ׳ המוכר הבית (ב"ב דף ס:) מאי ים טלפחא ולפי שהוא עגול קרוי עדשים וטלפחא ונקרא ים על שם שהענבים לעלרים על ידו ומתמלאת יין כמים יכסו על ים ומה שלא שנה הכא דין גת היינו משום שהיא כבדה ואינה מטלטלת כל כך ומשתמרת יותר מטומאה מכל כלי הגת שיד הכל ממשמשין בהן וכן בהמוכר הבית לא הוצרך לשנות ש גת כי פשיטא שמכר את 🌣 הגת עצמו ומכר את היקבים דקתני בגמרא לאו היינו גת כפרשב״ם אלא כמו שפירש הערוך סלים שמביאין בהן זיתים לבית הבד ור"ת מפרש דהך מתני' בכלי בית הבד איירי כדאמר באיזהו נשך (ב"מ דף עד.) גבי מעטן של זיתים והא מחסר מכמר ועיולי לבי דפי וגבי עביט של ענבים נקט ועיולי לבי מעלרתא וכן עדשין דפרק המוכר את הבית (ב״ב דף פום קאמר להו גבי בית הבד דקאמר המוכר את בית הבד מכר את הים ומפרש מאי ים טלפחא והיינו עדשין דהכא וכן עקלים מלינו בבד בפרק זה בורר (סנהדרין כו.) לעקל בית הבד אני לריך ובהגוזל בתרא (ב"ק קטו:) כשעקל בית הבד כרוך עליה ואע"ג דפתח בתרתי גתיו ובית בדיו טמאים גת שייריה כדקאמר בהחולץ (יבמות דף לה:) כתובה לב"ש שיירה ומיהו קשה דלא דמי אי התם שייר לב"ש מ"מ תני לב"ה אבל הכא אמאי תנא גת כלל אי לאו לאשמועינן בהו מידי אלא ע"כ משמיענו בבד ומינה שמעינן דגת כיולא בו וע"ק אי לא מיירי אלא בבד היכי פשיט דגורגי דעובדי כוכבים דהיינו עקלין דגבי גת דלענין יין נסך מעקלין דברייתא דאיירי בכלי בד אלא ע"כ ל"ל דתנא בד ומיניה נשמע גת וכיולא בו ורשב"ג נמי קאמר מגת לגת ומבד לבד דדינם שוה ועוד אומר ר"י דאפילו לפירש"י דפי' דעדשין היינו גת ולגירסת הספרים דגרסי׳ מדיחן לא פליג אברייתא דגת ומחץ דקתני מנגבן והן טהורין דהתם בשל עובדי כוכבים מיירי לפיכך מחמרינן לנגב אע״ג דאינן מזופפין כדקתני אם היו מזופפין אסורין והך דהכא איירי בשל ישראל וגגע בהן עובד כוכבים כדקתני מי שהיו גמיו ובית בדיו טמאין ומש״ה סגי בהדחה וכן ל"ל לרבא דאמר המם ל"ש פירוש דבעי ניגוב אלא שופתה אבל דרך בה בלא זפיתה לא ובהך ברייתא קתני של עץ ושל אבן מנגבן והם טהורין ואם היו מזופפין אסורין אלמא בלא זפיתה נמי בעי ניגוב אלא מתניחא איירי בשל עובד כוכבים ומיהו קשה דהיכי פשיט גורגי דעובדי כוכבים מעקלין דברייתה דשמעתין דלמה דעובדי כוכבים חמירי וי"ל דאע"ג דבגח מפלגיטן בין ישראל לשל עובדי כוכבים יש דברים דלא שייך לאפלוגי בהן כמו גבי נודות וגבי דבר שמכניסו לקיום דאפי׳ לפי שעה גזרו בהו רבנן ל"ש דישראל ל"ש דעובדי כוכבים ומש״ה מייתי ראייה שפיר מעקלים שאי (2) בגורגי של שיפא ושל גמי איירי ומייתי ראיה דאפי׳ בשל ישראל מיישנה שנים עשר חדש:

 ל) כתובות לט. קדושין עט.
 ניבמות קכא. חולין נט.),
 נ'"ל אני נתתי לכסן,
 ע"ו עה. [תוספתא ספי"א דטהרות ע"ש וע' בר"ש מ"ח פ"י דטהרות], ה) ווע׳ תום׳ פ"י דטהרות], 6) [ועי מוקי מוקי מוקי מוקי מוקי מוקי (ט. ד"ה וכ"ת], 1) ועיין רש"א שכתב דלפי גדי שלפגינו ורביעית ג' חדשים והיא גרי רש"ל לריך להגיה הכא או במקום או, 1) גרי רש"א בד, 10 גרי רש"א וע"ש בתוס', ט) ול"ל און,

תורה אור השלם

1. לא יִאָנֶה לַצַּדִּיק כָּל אֶוֶן ור לא יְאָנֶּה לְצְּהִילְ כְּנָב וּרְשָׁעִים מְלְאוּ רְע: משלי יב כא 2. וְגַם אֲנִי נְתַתִּי לְכֶם נְקִיוֹן

שנים בְּכָל עָריכֶם וְחֹשֶׁר לֶחֶם בְּכִל מְקּוֹמתַיכֶם וְחֹשֶׁר שִׁבְּתָם עָדִי נְאָם יְיָ: שׁבְתָּם עָדִי נְאָם יְיָ:

הגהות הב"ח

(d) רש"י ד״ה אלא וכו׳ אמאי יהיב לה רבי להן אחת: (ב) תום' ד״ה הדפין וכו׳ דליכא דפליג על זה גבי שאר: (ג) בסה"ד מעקלים אי נמי בגורגי של שיפא:

לעזי רש"י

אישקוב"א. מטאטא.

מוסף רש"י

אין בין נערות לבגרות אלא ר' חדשים. משמצים שמי שערות הוים נערה נמומן שמנים משמים עשרה נמומן שמנים משמים עשרה שנה והלחה, ומשתביחם עד שתבגור ששה חדשים ותו לח טנובנות שמט מו טיט ועו לנו (בתובות לט.) כשהביאה בימי נערות אינה שוהה להיות בוגרת אלא ששה חדשים, ופעמים שהיא ממהרת לבגור וסימניה ניכרים בדדיה כדתנן במס' נדה (מו.) פגה בוחל במס' נדה (מו.) פגה בוחל ולמל (קדושין עם.). לא יאונה לצדיק כל און. לל ילרע, לל מודמן לו עבירה לעת (משלי יב כא) הדפין. הן העשוין כמין דלת על ונותנן ט והלולבין אשקיפ״א, אשקיפ״א, שמכבד בה הענבים המתפורין לאוספן, והעדשין. היינו גת עלמה שקורין מיי"ט, מדיחן.